

Vzpomínky

Marie Havlíková

Vzpomínám na to léto, kdy jsem se jako malý kluk naklonil přes palubu a poprvé spatřil ve vodním zrcadle svůj kulatý obličej s rozčuchanými zrzavými vlásky. Na hlavě jsem si vždy jednou rukou držel kapitánskou čepici, aby mi nespadla a neztratila se na vodní hladině. Pohled na ztrouchnivělou jachtu s rezavým zábradlím ve mně vyvolal dávné vzpomínky z dětství, kdy mi táta řekl, ať s ním jdu rybařit. Ale to víte, byl jsem zvědavý a sedět u vody a čekat nebylo pro mě. Proto jsem si procházel podlouhlé zahrádky kolem řeky.

Přestože byly všechny tyto zahrady na chlup stejné, jedna mě neuvěřitelně lákala. Sedával tam sám na malé jachtice přivázané ke kůlu nějaký starý chlapík s bílým plnovousem a popíjel jablečný džus smíchaný s pivem. Někdy z jachty sešel na zahradu doplnit si džus, pak si zase sedl a NIKDY tam s nikým nebyl. Schválně jsem s tátou jezdil rybařit častěji - a musím říct, že byl opravdu rád. Ale jel jsem jen ze zvědavosti, abych věděl, kdo je ten starý děda. Jednou mi ho bylo tak moc líto, že jsem přešel nízký plůtek a vydal se za ním. Jeho šedé oči mě během chvíle zkontrolovaly od hlavy k patě. A protože jsem byl opravdu zvědavé děcko, beze slov jsem nastoupil na jeho malou jachtiku a posadil se na hnědou koženou sedačku přímo naproti něj. Měl vypouklé břicho a na hlavě kapitánskou čepici s bílým kšiltem, po které jsem v krátké chvíli zatoužil. Stařík vzal plastový kelímeček a nalil mi do něj trochu džusu. Představil se mi a řekl, že se jmenuje Richard. V duchu jsem si ho hned přejmenoval na Vousatého Richarda. Tak jsem se mu taky představil a on mě svou obrovskou dlaní poplácal po vlasech, a než je úplně pustil, trošku s nimi škuhl, až to trošičku zabořilo. Naléval mi jablečný džus, vyhříval se na slunci a vyptával se mě, s kým tu jsem. Sdělil jsem mu, že mě táta láká rybařit, na což mi odpověděl jednoduchou větou: „Rybaření, to nemám rád.“ A náležitě ji doplnil slovy: „To já radši pluju po vodě tady s Laurou.“ A když jsem se zeptal, kdo že je ta Laura, plácl po okraji lodi a hlavou na ni poukázal.

Jednoho dne mi Vousatý Richard nabídl, že mě na Lauře svezí. Když loď prorážela vodu a plula po řece, pocítil jsem v sobě dosud neznámý pocit. Nechal jsem vítr pročešávat moje vlasy a vypil jsem při tom spoustu jablečného džusu. Uvnitř jsem pociťoval vzrušení z plavby a pak, když mi Vousatý Richard nabídl svoji kapitánskou čepici, se moje nadšení zvětšovalo. Nakláníl jsem se přes palubu a namáčel konečky prstů do proudu, který mi mou malou ruku hnal dozadu. Vousatý Richard mi řekl, abych tu čepici pořádně držel, že se dědí už po generaci. A tak jsem se zeptal, komu ji předá on. Zatahal se za šedobílé vousy a nakonec odpověděl, že si ji můžu nechat a pak ji někomu předat. Samou zvědavostí jsem se nemohl nezeptat, jestli nemá syna, kterému by tu čepici předal. Pousmál se a sdělil mi, že jeho syn pracuje ve městě a až nadejde čas, kdy bude muset tohle místo opustit, předá celou zahradu i s jachtikou jemu. Pak jsem se dozvěděl, že mu umřela manželka a že neměla loď ráda. Většinou se starala o zahrádku a pěstovala na ní květiny. A nikdy si s ním nenalila jablečného džusu s pivem. Nutila ho sedávat v altánku a pít kávu. A po tom všem dodal, že byla úžasná. Což jsem tehdy naprosto nechápal.

Zvykl jsem si Vousatého Richarda navštěvovat opravdu často - každý den, přes celé letní prázdniny. Vždy když můj táta usnul na rybářské židli, plavil jsem se po řece s Richardem na Lauře a cítil se úžasně jako nikdy předtím. Dlouho jsem mu vyprávěl a jednou i recitoval básničku. Při plavbách s Richardem jsem poznal, že ta řeka, která mi vždy připadala nezajímavá, měla spoustu krás. Krom toho mě naučil, který proud je zrádný a který klidný. Nejlepší den z prázdnin byl ten, kdy mě Vousatý Richard pustil za kapitánský můstek a já sám Lauru řídil.

A potom jednoho dne, když jsem už začal pociťovat podzimní vítr, přišel jsem znova, ale Richard nikde nebyl. Čepici jsem si odložil k němu na sedačku a šel se podívat do řídicí místnosti. A nikde nikdo. Ani druhý den jsem Vousatého Richarda nikde nenašel a to jsem hledal opravdu všude... Ještě několik měsíců jsem chodil kontrolovat jeho část břehu. Laura zůstala na místě a pomalu se na ni lepily nánosy z řeky. Někdy se mi o něm zdálo... Nebo spíš neustále. Zdálo se mi o něm tak často, až jsem na něj zapomněl a spojil si ho víc se sny než s realitou. Alespoň mě tolik nemrzelo, že odešel. Jeho syn si pro Lauru nikdy nepřišel, proto tam zůstala ještě několik let.

A teď, když se znova procházím po té cestě, odkud jde na jeho zahradu vidět, vzpomínám na ty úsměvné, kouzelné chvíle s Richardem a vybavuju si vzpomínky. Laura tam stále stojí, zakrytá modrou plachtou. Sednu si na trávu k vodě. Házím do ní klacíky, a když se mi ten pocit vybaví, dávám to najevo jen malinkým úsměvem koutky úst, zavřu oči a nechám si o tom znovu snít...

Jméno a příjmení autora	Marie Havlíková
Věk / kategorie	14 let /4. kategorie
Název díla	Vzpomínky
Technika	Povídka
Adresa školy	CZŠ ve Veselí nad Moravou, Školní 698, Veselí n. M. 69801
Jméno pedagoga vč. kontaktu (e-mail, tel.)	Mgr. Markéta Kolářová marketa.kolarova@czsveseli.cz , 604 213 169